

F. t. l. vedr. ophavsretsloven

og afvikle formaliteter i forbindelse med at optage og udøve servicevirksomhed.

2.1.3. Etableringsfrihed for tjenesteydere

I kapitel III i servicedirektivet fastlægges den generelle ramme for indholdet af de tilladelser, som kompetente myndigheder kan kræve, at en tjenesteyder skal indhente for at optage og udøve servicevirksomhed.

Det følger af direktivets art. 9, at tilladelsesordninger skal være ikke-diskriminerende, begrundede i et tvingende alment hensyn og proportionale. Det vil sige, at de skal være egnede til at opnå formålet og de må ikke være mere restriktive end nødvendigt for at opnå formålet hermed.

Kapitlet om etableringsfrihed omhandler også regler om sagsbehandling og betingelserne for at opnå en tilladelse. Det følger således af art. 10, nr. 3, at betingelser, der opstilles for at opnå en tilladelse, ikke må overlape krav og kontroller, som i det væsentlige er sammenlignelige med krav, som en tjenesteyder allerede er underlagt i en anden medlemsstat. Tilladelser må desuden som udgangspunkt ikke være af begrænset varighed, jf. art. 11. Hvis der på grund af knappe naturlige ressourcer eller begrænset teknisk kapacitet udstedes et begrænset antal tilladelser, følger det af art. 12, at udvælgelsen af ansøgere derudover skal foregå med garanti for uvildighed og gennemskuelighed. Der stilles desuden i art. 13 krav om, at procedurer og formaliteter, herunder sagsbehandlingsfrister, skal være klare og offentliggjort på forhånd. Endvidere gælder som udgangspunkt et princip om stiltiende accept, hvilket indebærer, at en tilladelse kan anses for meddelt, hvis ansøgeren ikke får svar fra den kompetente myndighed inden for den fastsatte tidsfrist, medmindre der er fastsat en anden ordning begrundet i tvingende almene hensyn, herunder tredjeparts legitime interesse, jf. art. 13, nr. 4.

Kapitlet indeholder herudover henholdsvis en liste med krav til tjenesteydere, som er forbudte og en liste med krav, som skal evalueres (»gråzonekrav«), eksempelvis krav om, at tjenesteyderen skal have en bestemt retlig form eller krav om minimums- eller maksimumspriser, samt en forpligtelse for medlemsstaterne til at meddele Europa-kommissionen, hvis de indfører nye »gråzonekrav«.

2.1.4. Fri bevægelighed for tjenesteydere

Kapitel IV i servicedirektivet skal gøre det nemmere at levere tjenesteydelser midlertidigt på tværs af grænserne i EU. Formålet er at reducere hindringer for, at tjenesteydere kan levere tjenesteydelser i andre medlemsstater, end der hvor de er etableret. For at

opnå dette, indføres i direktivets artikel 16 et princip om fri udveksling af tjenesteydelser. Herved indskrænkes de krav, som medlemsstaterne må håndhæve over for tjenesteydere, der agerer midlertidigt på deres område.

En medlemsstat må kun håndhæve nationale krav til tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser i medlemsstaten på midlertidig basis, hvis kravet ikke er diskriminerende, er begrundet i offentlig orden, offentlig sikkerhed, offentlig sundhed eller miljøbeskyttelse, samt er proportionalt, dvs. er egnet til at opnå det tilsigtede mål og ikke er mere indgribende, end hvad der er nødvendigt for at opnå formålet.

Princippet om fri udveksling af tjenesteydelser har ikke betydning for, hvilke krav medlemsstaterne må stille til tjenesteydere, der etablerer virksomhed.

En række tjenesteydelser og områder er undtaget fra princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, herunder ophavsrettigheder.

2.1.5. Tjenesteydernes kvalitet

I servicedirektivets kapitel V fastsættes en række fælles regler, der relaterer sig til tjenesteydernes kvalitet. Bl.a. forpligtes tjenesteyderne til at give en række oplysninger til tjenestemodtagerne.

Herudover lægges der i direktivet op til, at Europa-Kommissionen, medlemsstaterne og private organisationer sammen skal arbejde for at udvikle en politik til forbedring af tjenesteydelsers kvalitet, f.eks. ved at tilskynde til frivillig certificering af tjenesteydere, udvikling af normer og standarder og udbrede viden om kvalitetsmærker.

2.1.6. Administrativt samarbejde

Servicedirektivets kapitel VI har til formål at forbedre det administrative samarbejde mellem medlemsstaternes kompetente myndigheder for at sikre en effektiv kontrol med tjenesteydere og de tjenesteydelser, som de udfører. Bl.a. specificerer direktivet, hvilket ansvar henholdsvis etableringsland og værtsland har i de situationer, hvor en tjenesteyder benytter sig af sin ret til fri udveksling af tjenesteydelser.

2.1.7. Konvergensprogram

Konvergensprogrammet i kapitel VII indebærer bl.a., at medlemsstaterne skal forelægge Europa-Kommissionen en rapport, hvori de beskriver og begrundes samtlige tilladelsesordninger og krav, som ifølge direktivet skal evalueres. I rapporten skal medlemsstaterne også beskrive og begrunde de nationale krav, som håndhæves over for tjenesteydere, der leverer tjenesteydelser uden at være etableret i landet.